

Per què Catalanofòbia?

written by Anna N. | 19 d'abril de 2021

La *catalanofòbia* o *anticatalanisme* forma part de l'onada i desplegament de mesures opressores de l'Estat espanyol contra el català i els catalans. És també un recurs tant fàcil pels repressors com injust i mancat de respecte per a la pluralitat i per a la seva comunitat parlant. **Toni Strubell** ha estat sempre una icona en la lluita contra la Catalanofòbia, sí: un fet que fins i tot ha generat un terme àmpliament utilitzat pels molts personatges de l'esfera pública i experiències que generen. Ja el 2020, com a resultat de les eleccions municipals i en la formació de govern a l'Ajuntament de Barcelona, com el polèmic Manuel Valls, prestat a aquests vils recursos del que tot s'hi val per fer política denunciava "la incomoditat d'alguns veïns" per parlar castellà a Barcelona: quan és clar que ell té ancestres i familiars catalans, vulgui o no vulgui.

El recurs que utilitzen certs sectors **per marcar la diferència i l'ús polític** del llenguatge és evident en el cas de Ciutadans i el Partit Popular: no perquè no tinguin dret a fer-ho –només faltaria– sinó perquè l'empren específicament pel seu discurs en moments clau com a estratègia de confrontació. Un cas: "[Trobadada per la defensa de l'educació i l'espanyol](#)", demanen que a Catalunya es respectin els castellanoparlants (25/11/2020).

També hi ha molta mentida i exageració que tothom hauria de jutjar en el dia a dia. Així ho fa el **periodisme d'investigació, crític i transversal** com, per exemple, la revista *Mirall* [+], *Público* [+] i *Crític* [+], per exemple. A més de les entitats que vetllen per la defensa i donar veu a qui pateix aquests menyspreus

No paren de publicar-se notícies d'atacs contra els catalans només pel fet de parlar en la pròpia llengua i a Catalunya;

però no només cal aferrar-se al nombre de notícies perquè a la vida real la discriminació és un fet. I no només al carrer, sinó també a les institucions garants dels drets de tothom i que semblen tenir més en compte la condició que els fets i actituds vers els altres. I qui no ha experimentat cap de discriminació que aixequi la primera pedra.

Molts han estat els intents, amb caràcter individual o col·lectius, per a denunciar i exigir que aquest tipus de pràctiques acabin, però mai són suficients i no hem de parar de reclamar-ho. Ja el 2014 els [serveis jurídics del Parlament](#) van recollir arguments per a recusar els magistrats del Tribunal constitucional i fins i tot hi ha qui explica quins poden haver [estat els seus orígens](#); recomanem el llibre de [Francesc Ferrer i Gironès](#) *Catalanofòbia El pensament anticatalà a través de la història* (ed. Edicions 62, 2000), i també l'obra d'Andreu Marfull Pujadas titulat *Catalanofòbia: una qüestió d'estat* (Llibres de l'Índex, 2018). Cal tenir en compte que per qui utilitza aquest recurs l'únic que compta és estar per sobre de tothom i recorre a qualsevol mitjà per a reprimir i dissuadir la resta en les seves reclamacions per justes que siguin. Cal una **aposta ferma i desacomplexada** pel que es considera un dret ja des de les institucions. Molts arguments no van més enllà de l'autoritarisme del que molts anomenen el "bàndol vencedor" [però a part no tothom és digne dels seus drets?](#)

Tergiversar la realitat a favor de fomentar l'odi vers tot allò que sigui català alimenta els [moviments ultradretans](#) reals: quina casualitat, tots, defensors de l'Espanya més arrelada i fruit del nacionalisme espanyol sense cap mirament i sense cap mena de formació ni comprensió més enllà de les pròpies pestanyes. Davant d'això tots hem de lluitar-hi, però no oblidem que som també l'objectiu de molts i alhora ens acusen d'allò que ells fan. El nacionalisme existeix per ambdues parts i no ha d'estar per damunt de les persones. Els mateixos que duen a terme aquestes pràctiques també atempten

contra la llibertat sexual, ètnica, d'opinió, etc., trets personals i de llibertat personal que haurien de ser protegits per la tan recorreguda Constitució.

Algunes iniciatives des del **moviment associatiu i social** han estat endegades per entitats com la [Plataforma per la Llengua](#) o bé la [Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana](#), de manera activa o passiva fomentant l'ús del català. Hi ha també un fòrum de la comunitat [Racó Català](#).

El tema dona per molt i fins i tot ens ho podem agafar de [broma](#) o denunciar-ho de moltes maneres, ja que cal que arribi a tots els públics, és, però, una realitat a combatre i no cal abandonar: tothom ha de defensar els drets i la garantia que cadascú de qui reclama té per tal que siguin reconeguts, no només aquells que s'emparen en les lleis que no diuen ni tan sols allò que diuen els detractors. Denunciar aquests atacs no és il·legítim i els bloquejos a les xarxes en són un exemple, si bé ja sabem que on tothom hi té cabuda..., cal emprar totes les eines a l'abast per reivindicar fins i tot allò que ens és propi. A més, en molts establiments i empreses multinacionals ubicades en territori català la llengua de l'entitat és incomplerta moltes vegades. En moltes cadenes, també la ignorància i manca de respecte és el lema i l'únic que hi ha al darrere, però fins i tot a l'administració pública catalana no tothom té el dret a adreçar-se amb la seva pròpia llengua? Miserables tots ells de veure-ho no com una actitud democràtica i lícita sinó com un mitjà més d'atac per aquells que es consideren delegats dels poders de l'estat i amb tota l'autoritat del món. I així també amb TV3 que ja no és el que era com molt bé retrata Salvador Alsius en el seu llibre *Com TV3 no hi ha(via) res* publicat enguany.

Molt interessants són les plataformes i moviments civils com Súmate, Nous Catalans i Altres Andalusos en són exponents que mostren una voluntat de superar les barreres amb què es troba el nacionalisme ortodox quan vol aproximar-se a aquest sector. I fins i tot els atacs arriben a aquests moviments,

descendents de la migració interna que, amb respecte i més o menys proximitat, accepten o es manifesten a l'Estat o bé contra aquells infants adoptats d'altres nacionalitats que parlen català pel fet d'haver-se criat i crescut al Principat o Països Catalans. La nostra voluntat de ser és com la de tothom i més en situacions adverses; o fins i tot, pel fet de parlar-hi, sense cap altra connotació.

Tal com al·lega Toni Strubell en [aquest article](#) que malauradament no perd actualitat i és també un recurs electoralista: no és un acte ni actitud en contra de ningú. O tot s'hi val per crear un relat per la "raó d'estat"? Estem immersos en un procés de "[deshumanització](#)"?